

MIROSLAV NASTASIJEVIĆ

IZ JEVANDELJA

SVADBA U KANI

I u treći dan
bi svadba velika kod njih.
I povorke im svatovske
na sretnje preoraše pustinje
i neplodna gorja, zatvoriše trgovišta
i zatrovaše izvore i reke,
zatrpaše jezera i oaze,
u žedna usta peska sputaše
puteve karavanske. Od livada
i maslinjaka za po dubinu kopita
i širinu plodonosja
ledine osvanuše. I krunjahu se
po poprištima
odlomci opreme svatovske
i razbijeni krčazi.

I u treći dan
rekoše: načinićemo čudo
od ove svadbe
jer došao je čas.
I načiniše.
Od čička i korova
sve nicao klas po klas,
na utrinama u hleb

Ijuskalo se pod kopitama zrnevlje,
nekošeno dozrevalo i prezrevalo
na senokosima, u podrumima grgoljilo,
klokočalo i previralo,
i to se obilje čudom nazivalo,
težinom sitosti merilo i dužinom gladi,
pa sve rekama teklo,
u brda se slagalo
i razbacivalo.

I u treći dan
nestade hleba i vina.
U moći smo, rekoše,
i ovaj čas je naš.
I umiše ruke do lakata,
i nališe vodu u kamene posude,
ali ne izade vino,
nego krv.

I u treći dan
bi opet svadba velika kod njih.

BESEDA NA GORI

Govorim vama, koji ste došli bosonogi
i goli da se napijete. Bojte se pećine
u kojoj nije lav. Grivom gde se ne otesa,
rikom ne razorava mir, drhti se od tišine.

Govorim vama, koji niste imali, koji niste znali,
koji ste samo hteli. Klonite se peska
po kome škorpija ne mili i trag se zmijske ne vije.
Gde otrov nije istočen, nema živih.

Visoko je ovo brdo i glas moj
teško se sliva do vas. Pije ga pesak
koliko da u tvrdom uhu i duhu nikada
ove reči ne krenu u dozrevanje. Ali vas niko,
ni onaj koga ste u mržnji baštinili,
neće pokarati. Cvetovi strepnje
nek vam precvetaju po telu, jer je bezdušnija
moja istina od vaših laži. A reči ove
nagoreće gore i more
i iskrnu nespokoja što užijem.

Govorim vama, koji ste se borili, koji ste mnogo
i bolno umirali za vatru. Munje nebesa
koja vas začediše lako bi skupile hladnoću
u koritima presahlih reka. Ali munja nema.
A zardali svodovi pod kojima se molite
prepuklo zvone na zapušteni glas.
Gde god se smrću ne plaća radost,
živoćom se ulaže za mrenje. A ko da ustane
protiv nebesa, ko protiv zemlje?

Talambasi čute. Jedino reč moja
preorava nerasplodene parloge. Stenje mi
ne vraća odjeke, ne rasipa ih na vas, a ipak
gledate u mene, i govorim. Prepoznajem lutke
sa kosturima od slame i srcima od peska.
Plod izobilja otiče niz goru kao reka,
voštana u voštano more, od tela vaših
pod blagodefnom zvezdom. A oči vaše
još neprekidno po meni,
i govorim.

slobodan bošković

a misao svuda ista

EPITAF NAD MOJIM IMENOM

Mislim da se smrt u meni
neće više ponoviti. Počiva tiho
gluho doba uma. Svef u korenu,
zarobljen pored lica, izgubljen je.

Poruke u mojim mislima — izmišljena doba,
otkrivaju se, i nestaju
kao stvari. Prosta bolest
jednog cveća u močvari
kojeg voli ludo doba uma.

PUT U ZAVIČAJ

Sveti dan ne postoji
U zemlji ratara
U zemlji svetaca okamenjene zemlje
U kojoj med i trava
Poremete mozak

U kojoj neće da se zbiva
Čudo pod kožom
Dok se ne iscedi
I poslednja kap sunca
Na poprištu zla

Sveti dani su bolest
Kučnog sina koji posrnu na ratištu dana
Između lûka i srama.

PUT U LETO

Jul — pas na alci
Čiči
Zove brata
Puca nebo prosutoj iverja
Isprad vrata

A misao svuda ista
Dok se u njoj grle
Oči utopljene u žar blata.